

УДК 821.111
Г 85

Переклала з англійської *Маріанна Восков'юк*

Перекладено за виданням:
The Whistler by John Grisham

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Усі права застережено. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

Грішем Дж.

Г 85 Інформатор : Роман / Джон Грішем ; Пер. англ. М. Восков'юк. — К. : Стоун Паблішинг, 2026. — 432 с.

ISBN 978-617-8144-83-8

Судді повинні бути чесними і мудрими. Їхня непідкупність та неупередженість — основа всієї судової системи. Ми віримо, що вони діють в ім'я справедливості, захищають права всіх учасників процесу, карають тих, хто чинить зло, і стежать за належним дотриманням законів. Та що як суддя порушує закон і бере хабарі?

УДК 821.111

© John Grisham, 2016
© Восков'юк М., переклад, 2017
© ТОВ «Стоун Паблішинг», 2026

ISBN 978-617-8144-83-8

Розділ 1

З радіоприймача в автівці лунав легкий джаз. Це був їхній компроміс. Лейсі, власниця автомобіля «тойота пріус», ненавиділа реп. Натомість її пасажир так само негативно ставився до пісень у стилі кантрі. Вони якийсь час перемикали станції: спортивні програми, громадське радіо, золоті хіти, гумор для дорослих, ВВС, щось у стилі блюграс, CNN, опера, ще щось. Зрештою, відчувши легке роздратування і втому, обоє здалися й увімкнули джаз. Легкий, щоб Г'юго міг і далі солодко дрімати. Легкий, бо Лейсі не вважала себе прихильницею такої музики. Вже не перший рік взаємні компроміси допомагали їм підтримувати хороші стосунки. Зрештою, обоє були задоволені. Він спав, а вона вела машину.

До економічної кризи члени Ради із суддівських правопорушень (РСІ) могли користуватися державними «хондами». Всі автомобілі були білого кольору, мали дві пари дверцят і невеликий пробіг. Зі скороченням бюджету службові машини зникли. Лейсі, Г'юго та решта державних службовців у Флориді були змушені під час виконання своїх обов'язків перейти на власний транспорт. Держава відшкодовувала їм п'ятдесят центів за милю. Маючи чотирьох дітей і чималу іпотеку, Г'юго міг дозволити собі лише старий позашляховик, який ледь доїжджав до офісу. Про тривалі поїздки на ньому годі було й мріяти. Отож, він дрімав у машині своєї напарниці на місці пасажира.

Лейсі насолоджувалася тишею. Більшість справ вона розслідувала самостійно, як і її колеги. Хвиля скорочень прокотилась офісом, і в ньому залишилося лише шість слідчих. Разом із шефом — всього сім у штаті з двадцятимільйонним населенням, де тисячі суддів засідали в судових залах і виносили більш як пів мільйона рішень щороку. Лейсі дякувала Богу за те, що майже всі судді були чесними та порядними людьми, які вірили у рівні права і справедливість. Інакше б вона давно вже звільнилася. Та оскільки й негідників теж не бракувало, Лейсі працювала по п'ятдесят годин на тиждень.

Дівчина м'яко посунула важіль перемикання передач і повільно зїхала з дороги. Коли автівка зупинилася, Г'юго вже прокинувся й був готовий до дій. Він нахилився вперед і запитав:

- Де це ми?
- За двадцять хвилин прибудемо на місце. Ти ще маєш час повернутися на правий бік і трохи похропіти біля вікна.
- Невже я хропів?
- Якщо вірити твоїй дружині, ти завжди так робиш.
- Ну, на свій захист скажу, що я до третьої не спав через дитину, дружина не могла дати їй ради. Я думаю, це дівчинка. Ніяк не можу пригадати її імені.
- Дружини чи дочки? Ха-ха.

Коли справа стосувалася чоловіка, мила і практично весь час вагітна Верна мала кілька секретів. Вона майстерно ним управляла, а це було завдання не з легких. У шкільні роки Г'юго був одним із найкращих учнів у класі й зіркою футбольної команди. В команді він був нападником. Це коштувало йому багатьох синців, але й слави хлопцеві не бракувало. Принаймні так було впродовж трьох із половиною матчів, аж поки його не винесли з поля із травмою хребця у верхній

частині спини. Г'юго думав після одужання повернутись у футбол, але мати йому цього не дозволила. Закінчивши школу з відзнакою, юнак вступив на юридичний факультет. Його популярність швидко минула, але впевненість, притаманна «Всеамериканським спортсменам», залишалась на завжди. Тут вже нічого не вдієш.

- Двадцять хвилин, кажеш?
- Еге ж. Звісно, якщо хочеш, я можу залишити тебе в автомобілі з увімкненим двигуном і ти спатимеш увесь день.
- Г'юго повернувся на бік, заплющив очі й промимрив:
- Я хочу нового напарника.
- Чудова ідея, але є невеличка проблемка: ніхто інший із тобою не працюватиме.

- Хочу, щоб у мого напарника була більша автівка.
- Ми можемо проїхати вісімдесят кілометрів, витративши не більш як чотири літри пального.

Г'юго знову щось пробурмотів і затих, потім завовтузився і різко сів. Потер очі й запитав:

- А що це ми слухаємо?
- Ми вже говорили про це, ще коли виїжджали з Талагасі, до того, як ти впав у сплячку.
- Наскільки пам'ятаю, я пропонував повести машину.
- Ага, розплющивши одне око. Дуже мило з твого боку... Як там Піппін?

— Багато плаче. Зазвичай, як свідчить мій власний багатий досвід, немовля плаче з якоїсь причини. Йому потрібна їжа, вода, сухий підгузок, воно хоче до мами абощо. Але це дитя кричить задля власного задоволення. Ти не уявляєш, від чого відмовляєшся, коли не хочеш побути з моєю донькою.

- Якщо ти забув, то нагадаю, що я вже двічі з нею залишалась.

— Це правда, хай благословить тебе Бог. Може, побавиш її ще й сьогодні увечері?

— Без проблем... Це у вас вже четверта дитина. Ви коли-небудь думали про контрацептиви?

— Ми з Верною це обговорюємо. І раз уже торкнулися цієї теми — як там твоє особисте життя?

— Поговорімо краще про щось інше.

Попри зовнішню привабливість, у свої тридцять шість Лейсі була самотньою. Її приватне життя породжувало багато пліток і перешіптувань серед колег.

Автівка мчала на схід, у бік Атлантичного океану. До Сент-Огастіна залишилось дванадцять кілометрів.

— Ти вже була тут раніше? — поцікавився Г'юго.

Лейсі вимкнула радіо.

— Так, кілька років тому. Разом із колишнім чоловіком ми провели тиждень на теплому пляжі. Мій друг дозволив нам пожити у своєму будиночку.

— Було багато сексу?

— Знов за рибу гроші! У тебе в голові лише одне.

— Будемо вважати, що ти підтвердила моє припущення. Зрозумій мене правильно, Піппін щойно виповнився місяць, а це означає, що у мене з Верною не було нормальних стосунків упродовж трьох місяців. До того я просто переконаний, що вона почала мені відмовляти на три тижні раніше, ніж це було потрібно. Хоча це спірне питання. Шкода, що не можна повернутися назад і надолужити втрачене. Сумніваюсь, правда, що Верна в цьому зі мною погодиться. Знаєш, коли в тебе троє шибеників і одне новонароджене маля, про інтимні стосунки можна забути.

— Звідки мені таке знати.

Ще якихось два чи три кілометри Г'юго пильно роздивлявся навколо, а потім знову задрімав. Лейсі поглянула на нього і всміхнулася. За дев'ять років роботи разом вони встигли попрацювати над чималою кількістю справ. Секрет такої вдалої співпраці полягав у взаємній довірі, підкріпленій усвідомленням того, що Верна одразу дізнається про будь-які нехороші вчинки свого чоловіка (хоча поки він поводився доволі пристойно). Лейсі була напарницею Г'юго, але ходила на закупи та плітувала з Верною.

Сент-Огастін вважається найстарішим містом Америки, адже саме його колись відкрив відомий мандрівник Хуан Понсе де Леон. Багата історія приваблює туристів, а старі будинки та іспанський бородатий мох, що росте просто із прадавніх дубів, надає йому особливого колориту.

Г'юго і Лейсі були вже на околиці міста. Рух транспорту тут був повільнішим, стояли туристичні автобуси. Навіть з такої відстані можна було побачити кафедральний собор, що височів над містом. Лейсі пригадала тиждень, який провела тут зі своїм колишнім чоловіком. Це була справжня катастрофа, але все ж місто залишило в неї приємні спогади.

Одна з багатьох катастроф.

— Хто ж цей загадковий інформатор, з яким ми маємо зустрітись? — запитав Г'юго, знову протираючи очі, щоб остаточно прокинутися.

— Поки що не знаю. Його кодове ім'я Ренді.

— Нагадай мені, будь ласка, чому ми домовляємося про секретну зустріч із людиною, яка називається вигаданим іменем і вже подала офіційну скаргу на одного з найбільш шанованих суддів.

— Я не можу це пояснити. Ми вже тричі спілкувалися по телефону, і мені здалося, що він говорив щиро.

— Чудово. Коли востаннє ти спілкувалася з людиною, яка б позивалася проти когось і її слова не здавалася б тобі щирою правдою?

— Просто підтримай мене, добре? Майкл наказав їхати, тому ми тут.

Майкл Гейсмер був директором, їхнім босом.

— Гарзд. У нього є якісь докази так званої «неетичної діяльності»?

— Так, звісно. Ренді сказав, це дуже серйозно.

— Справді? Ніколи раніше такого не чув.

Вони повернули на Кінг-стріт і злилися з сотнями інших авто. Була уже середина липня — гарячий сезон у північній Флориді. Туристи в шортах і сандалях неспішно прогулювалися вулицями. Лейсі припаркувала авто на узбіччі, й детективи розчинилися у натовпі. Вони знайшли кав'ярню і провели там трохи часу за переглядом глянцевих брошур, присвячених нерухомості. У полудень, як і було домовлено, Г'юго і Лейсі зайшли у бар «Лука» і попросили столик на трьох. Детективи замовили холодний чай. Минуло пів години, але Ренді все ще не було, тож довелося замовляти ще й сандвічі. За ними настала черга картоплі для Г'юго та фруктів для Лейсі. Обоє намагалися їсти якомога повільніше й при цьому не зводили поглядів із дверей.

Як і всі юристи за освітою, вони цінували свій час, а професія слідчого навчила їх терпінню. Однак це було неймовірно важко поєднувати.

О другій годині детективи залишили кав'ярню і повернулися до автівки, яка за цей час перетворилась на справжню сауну. Як тільки Лейсі повернула ключ запалювання, задзвонив телефон. Номер був невідомий. Дівчина вхопила телефон.

— Я слухаю.

Чоловічий голос відповів:

— Ми домовлялись, що прийдеш ти, — це був Ренді.

— Так, домовлялись. А ще ми домовились про ланч опівдні.

На кілька секунд запала тиша, потім співрозмовник сказав:

— Я на стоянці для яхт, у кінці Кінг-стріт, що за три квартали звідси. Скажи своєму другові, нехай зникне, тоді поговоримо.

— Послухай Ренді, я не коп, а тому не буду гратися з тобою в ці шпигунські ігри. І я хочу знати твоє справжнє ім'я.

— Справедливо.

Вона поклатла слухавку і пробурмотіла:

— Справедливо...

Біля причалу стояло багато екскурсійних катерів і кілька рибальських човнів; вони то підпливали до берега, то знову відпливали. З великого понтона зійшла шумна компанія туристів. У ресторані з патіо на березі вирувало життя. А на чартерному човні команда драїла палуби та начищала все до блиску, готуючись до рейсу.

Лейсі прогулювалася вздовж стоянки для яхт у пошуках людини, якої ніколи раніше не бачила. Попереду, біля паливного насоса, стояв якийсь підстаркуватий волоцюга. Він махнув рукою і злегка кивнув. Дівчина відповіла таким само кивком і попрямувала до нього. Чоловікові на вигляд було років шістьдесят, з-під панам в нього вибивалося сиве волосся. Він був вбраний у шорти, сандалі та яскраву квітчасту сорочку. Шкіра у нього була аж надто бронзова — так засмагають люди, які багато часу проводять на сонці. Очі ховалися за окулярами-«авіаторами». З широкою усмішкою він ступив крок назустріч і промовив: